

TRUONG TIẾU TÓ

Chuyển ngữ Queenie_Sk + Y Đăng

Trân
quyem
như
mang

Daddy Mui TP

truyện được đăng tại doc quyền tại facebook.com/quynhdsocqueenie

Mục lục

Chương 1: Chào Mừng Cô Đã Gia Nhập Cục Công An Thành Phố Nam Tuyền

Chương 2: Trời Cao Trong Xanh, Đội Trưởng Kỳ Bận Rộn Đi Xem Mắt

Chương 3: Cảnh Hoa Duy Nhất Của Cục Công An

Chương 4: Thảm Ván

Chương 5: Đội Trưởng Kỳ Ngây Thơ Vô Tội

Chương 6: Đã Đến Rồi!

Chương 7: Chúc Anh Và Cô Hàn Hạnh Phúc

Chương 8: Nhận Lỗi

Chương 9: Động Một Chút Là Phát Lì Xì

Chương 10: Che Ô Trong Mưa

Chương 11: Tôi Trong Mắt Cô, Rất Soái!

Chương 12: Giống Như Ngọn Lửa

Chương 13: "Có Thiếu Chú Rể Không?"

Chương 14: Cô Nàng Nước Chanh

Chương 15: Sự Ấm Áp Giữa Người Vớì Người

Chương 16: Ở Một Đêm Trên Núi

Chương 17: Phá Xong Án, Muốn Cưới Vợ Liền

Chương 18.1: Em Sợ Cái Gì, Hà?

Chương 18.2: Em Sợ Cái Gì, Hà?

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47 (1)
Chương 47.2
Chương 48.1
Chương 48.2
Chương 49
Chương 50
Chương 51:
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60: Hãy Sắp Xếp Đi A!
Chương 61: "Đưa Tay Cho Anh!"
Chương 62: Mùa Quáng
Chương 63: Trong Thang Máy
Chương 64: Tạ Tiểu Thanh Bị Bại Lộ
Chương 65: Kiểm Nén
Chương 66: Nhận Mẹ Con
Chương 67: Chính Nhân Quân Tử
Chương 68: Xác Định Quan Hệ
Chương 69: Gọi 'Anh Ơi' Đi
Chương 70: Lưu Cường Sơn Sa Lưới
Chương 71: Siêu Ngọt
Chương 72: Các Hung Thủ Sát Hại Cảnh Sát Trần
Chương 73: Bao Giờ Dì Cả Đi?
Chương 74: Tụ Tập
Chương 75: Anh Ấy Phải Là Một Người Hùng (1)
Chương 75.2: Anh Ấy Phải Là Một Người Anh Hùng (2)
Chương 76: Cuộc Sống Bình Yên, An Toàn Và Giàu Sang (1)
Chương 76.2: Cuộc Sống Bình Yên, An Toàn Và Giàu Sang (2)
Chương 77: Anh Không Nhịn Được
Chương 78: Giờ Phút Đây, Chết Cũng Đáng Giá
Chương 79: Mất Tích Thân Bí
Chương 80: "Thiếu Một Đầu Móng Tay Cũng Đừng Trờ Lại Nữa!"
Chương 81.1: Hoàn Chính Văn
Chương 81.2: Hoàn Chính Văn
Chương 81.3: Hoàn Chính Văn (Hết)
Chương 82: Phiên Ngoại 1
Chương 83: Phiên Ngoại 2
Chương 84: Phiên Ngoại 3

Chương 85.1: Phiên Ngoại 4 (1)
Chương 85.2: Phiên Ngoại 4 (2)
Chương 85.3: Phiên Ngoại 4 (3)
Chương 86.1: Phiên Ngoại 5
Chương 86.2: Phiên Ngoại 5
Chương 87: Phiên Ngoại 6 (1)
Chương 87.2: Ngoại Truyện 6
Chương 88: Phiên Ngoại 7

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 1: Chào Mừng Cô Đã Gia Nhập Cục Công An Thành Phố Nam Tuyền

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Editor: Queenie

Nắng chiều theo khe hở xuyên qua tầng mây dày đặc nhuộm đỏ nửa vùng trời. Tấm bảng "Tiểu Khu Bình An" (1) mạ bạc như được nước gội rửa, khúc xạ vàng sáng màu cam nhạt.

(1) Một dạng danh hiệu của khu phố văn hóa, không phải tên của tiểu khu

"Cô Hàn."

Hàn Tích giẫm trên ánh nắng chiếu trở về nhà, đang chuẩn bị lên lầu chợt nghe có người gọi mình.

Một cô gái cầm theo một chiếc hộp trang trí rất đẹp, "Em có làm một ít bánh bích quy, tặng chị một ít nếm thử."

Đây là hàng xóm ở trong tiểu khu của cô. Có một dạo cô ấy bị chó hoang cắn bị thương nhờ Hàn Tích giúp sơ cấp cứu kịp thời, Tiểu Du vẫn nhớ kỹ ân tình này nên thường mang tặng cô một ít điểm tâm.

Hàn Tích lễ phép cảm ơn, khéo miệng khẽ cong nhưng lại khiến nụ cười của cô có phần không chân thực.

Tiểu Du cười cười. Hàn Tích đã chuyển đến đây sống hơn nửa năm, đi đi về về chỉ có một mình, chưa từng thấy cô thân mật với ai, chẳng màng đến chuyện thế gian, tựa như không muốn hòa nhập với con người. Thế nhưng đôi mắt đen láy kia lại như một hồ nước trong xanh khi xuân đến, nồng đậm tình cảm.

Hàn Tích về đến nhà đặt hộp bánh bích quy lên bàn, dùng nước rửa tay vị chanh rửa sạch tay, mở hết đèn trong nhà, rót một tách trà.

Trong nhà không có ai, bố mẹ nuôi đã qua đời năm cô học trung học, sau đó cô sống một mình. Có lẽ đã quen nên không còn cảm thấy lạnh lẽo. Khi không có việc phải làm, chuyện cô thích nhất đó chính là ở nhà một mình.

Hàn Tích liếc mắt nhìn di động, thầy dạy đại học nhắn một tin.

"Hàn Tích! Viện trưởng Lục Viện đến giờ vẫn còn nhắc về con với thầy, bên bệnh viện của họ thiếu người, hỏi con có đồng ý qua đó không?"

Hàn Tích trả lời không chút do dự: "Cám ơn thầy ạ, nhưng con thích làm pháp y."

Thầy giáo vẫn có chút tiếc nuối, cô sinh viên ưu tú này vốn dĩ có thể phát triển tài năng trong giới y học.

Làm bác sĩ nghề nghiệp ổn định, pháp y suốt ngày giao tiếp với thi thể, lại còn phải đến hiện trường án mạng, xách theo thùng dụng cụ tầm mười ký, chạy xóc hết ruột gan với nhóm hình sự, bất kể là nửa đêm hay giữa trưa nắng.

Hàn Tích cho rằng giao tiếp cùng thi thể thoải mái hơn so với người sống. Người sống biết nói dối còn có tính công kích, nguy hiểm; thi thể mãi mãi thành thật.

Từ khi tốt nghiệp đại học đến nay, cô đã làm pháp y được hai năm, vì biểu hiện xuất sắc nên được điều đến Cục Cảnh Sát thành phố.

Sáng thứ hai, 8 giờ 30, sảnh lớn Cục Cảnh Sát thành phố.

Kỷ Nghiêu đến đúng giờ, một tay cầm hộp sữa vị chuối, một tay đút túi quần nhàn nhã đi vào văn phòng trình sát hình sự.

"Chào lão đại buổi sáng." Nữ cảnh viên Chu Ly cắn miếng bánh mì ngẩng đầu nhìn, "Sao hôm nay đờm dáng vậy?À nhầm... đẹp trai vậy, lại xem mắt?"

Đội trưởng đội trình sát hình sự xuất sắc nhất Cục Cảnh Sát thành phố, Kỷ Nghiêu, hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu tím nhạt, thêu hoa văn xám, thắt cà vạt cẩn thận, bên ngoài khoác áo gió màu đen, dưới chân là đôi giày thủ công của Ý sáng bóng đến mức có thể phản chiếu được trần nhà.

Kỷ Nghiêu tựa cạnh bàn, đôi chân dài bắt chéo, hút một ngụm sữa, giọng bắt lửng: "Còn gì nữa, hai "anh chị" ở nhà thúc quá."

Ba mẹ của Kỷ Nghiêu chỉ lo ngày nào đó khi anh chấp hành nhiệm vụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không có ai kế thừa gia sản ngàn tỉ, cho nên ông bà sống chết đòi anh phải có con nối dõi. Còn nếu anh không đồng ý xem mắt thì buộc phải từ chức về nhà thừa kế gia sản.

Anh thích làm cảnh sát, cũng nguyện vì công việc này phấn đấu cả đời.

Chu Ly hứng thú, ngữ điệu tò mò: "Lão đại, ngày hôm nay xem mắt là thiên kim tiểu thư, minh tinh, hay vẫn là sư muội của cảnh đội?" Nói xong cô ấy che miệng cười khúc khích.

Trên thực tế, tất cả những cô nàng độc thân trong Cục Cảnh Sát, bao gồm luôn cả Chu Ly đều muốn kết thân với vị đội trưởng đội trinh sát hình sự này, luôn tranh thủ chút cơ hội cho mình.

Chu Ly cười cười mở túi khoai tây chiên: "Em nghe nói hôm nay sẽ có một vị pháp y mới đến cảnh cục. Nói chung, lão đại nên chuẩn bị tinh thần đi, khả năng tháng sau Cục trưởng Thái sẽ có kế hoạch đặc biệt cho anh."

Đúng lúc này thư ký của Cục trưởng ló đầu vào, gõ gõ cửa, mỉm cười: "Đội trưởng Kỷ, Cục trưởng Thái tìm anh."

Kỷ Nghiêu bắt gặp nụ cười trên môi của thư ký, là nụ cười đồng tình nhưng đằng sau lại ẩn chứa sự hả hê khó che dấu, chẳng có chuyện gì tốt.

Anh uốn người điệu nghệ ném hộp sữa vị chuối trong tay vào thùng rác ở góc tường, cầm theo chiếc gương nhỏ trên bàn đi lên văn phòng Cục trưởng ở tầng bốn.

Cục trưởng Thái liếc mắt nhìn anh qua cặp kính, ném tập văn kiện về phía Kỷ Nghiêu, mắng: "Cậu xem mình đã làm ra chuyện tốt đẹp gì, bị người ta tố cáo lên thị ủy."

Giọng tức giận vang vọng khắp cả tòa nhà, đồng nghiệp đi ngang nghe thấy không cảm thấy kỳ lạ, nếu ngày nào đó đội trưởng Kỷ không bị mắng mới gọi là lạ.

Kỷ Nghiêu nhặt tập văn kiện trên đất, liếc nhìn một chút, giọng không phục: "Người này trách thái độ phục vụ của cảnh cục chúng ta, dùng bạo lực. Trời, thằng nhãi đó nhìn qua chẳng phải kẻ tốt lành gì."

Cục trưởng Thái nhấp ngụm trà, đặt tách trà xuống bàn, chỉ chỉ Kỷ Nghiêu: "Chú ý cách dùng từ, nói chuyện cẩn thận một chút."

Xế chiều thứ tư tuần trước có một người phụ nữ nhảy từ sân thượng tiểu khu của mình tự tử, tử vong tại chỗ. Chồng của nạn nhân được mời đến lấy lời khai, do Kỷ Nghiêu phụ trách.

Kỷ Nghiêu ngồi chồm hồm, xếp gọn lại văn kiện rồi đặt lên bàn Cục trưởng Thái: "Trên người nạn nhân có nhiều vết bầm, độ đậm nhạt không đồng đều. Hàng xóm của nạn nhân cũng cho biết gần nửa năm nay cô ta thường bị bạo hành. Người vừa chết, thi thể còn chưa kịp lạnh, người đàn ông gọi là chồng này đã quay sang công ty bảo hiểm đòi tiền bồi thường, đúng là đồ cặn bã."

Anh dừng lại một chút: "Trong quá trình thẩm vấn có đôi lúc giọng cháu hơi lớn nhưng không hề đụng đến hấn, không tin Cục trưởng có thể coi lại camera."

Tuy rằng bình thường tính anh cà lơ phất phơ, nhưng một khi đã vào việc xưa nay anh đều rất nghiêm túc và cẩn trọng. Hơn nữa bản chất anh vốn hào hiệp, biết cách cân bằng giữa kỷ luật công việc và tranh thủ đòi lại công bằng cho người khác.

Cục trưởng Thái bỏ hai quả táo đỏ vào tách trà. Vụ án này đã có kết luận chính thức, nạn nhân thực sự đã tự sát.

Kỷ Nghiêu ngồi xuống chiếc ghế xoay, đập lên chân ghế, xoay mấy vòng: "Trà xanh ngâm táo đỏ, Cục trưởng Thái, bác thật tinh tế."

Cục trưởng Thái nhướn mày, ngữ điệu cao hơn mấy phần: "Hôm qua ba cậu gọi cho tôi, nói tôi phải nghiêm khắc hơn với cậu, nếu cậu sai phạm phải nghiêm túc xử lý, tốt nhất khai trừ. Vì vậy đừng nên gây chuyện."

Nói xong ông cảm thấy yết hầu khô khốc, cúi đầu uống một ngụm nước lớn.

Xong chuyện công việc, mắng cũng đã xong, Cục trưởng Thái tiếp lời: "Thứ sáu tuần trước Lão Hình chính thức về hưu, ngày hôm nay có pháp y mới đến. Là nữ, tuổi tác cũng phù hợp, để tháng sau sắp xếp cho cậu."

Cục trưởng Thái chứng kiến Kỷ Nghiêu trưởng thành, là lãnh đạo cũng là trưởng bối nên dĩ nhiên cũng quan tâm đến chuyện đại sự.

Kỷ Nghiêu xoa xoa cằm, rơi vào trầm tư, rồi nói ra suy nghĩ đáng ăn đòn: "Pháp y, đồng phục (2), cháu thấy ổn."

(2) 制服: Chế phục. Có nghĩa là đồng phục, cũng có nghĩa dùng sức mạnh ép/bắt người nào đó.

Cục trưởng Thái mới đầu nghe không hiểu, đợi đến khi ông hiểu ra, cầm tách trà muốn ném về phía Kỷ Nghiêu: "Đứng đắn một chút!" Rồi giọng bất lực: "Thôi quên đi, coi như tôi chưa nói."

Tốt nhất không nên hại con gái người ta.

Kỷ Nghiêu đứng dậy, "Vậy là tốt nhất!" Xem mắt chính là quá trình tê liệt lặp đi lặp lại.

Cục trưởng Thái vung tay ra hiệu anh mau biến đi.

Hàn Tích đứng trước cánh cửa khép hờ của phòng Cục trưởng, nghe mẩu đối thoại ở bên trong nhưng từ nét mặt cho đến trong nội tâm cô không một chút gợn sóng, tựa như người đang được đề cập đến không phải là cô.

Kỷ Nghiêu vừa ngẩng đầu bắt gặp một bóng dáng yếu điệu.

Một cô gái mặc chiếc áo blouse trắng, toàn thân không một trang sức dư thừa nào, mái tóc cột đuôi ngựa quét trên đầu vai, làn da trắng mịn như tuyết. Đôi môi hồng hào đầy đặn, có lẽ có thoa son dưỡng nên trông óng ánh, như chiếc kẹo ô mai tan chảy làm người ta chỉ muốn liếm một cái.

Kỷ Nghiêu giơ tay, nở nụ cười xán lạn: "Chào đồng chí, hoan nghênh gia nhập Cục Cảnh Sát thành phố Nam Tuyền."

Nếu không phải vừa rồi nghe được đoạn đối thoại có từ "đồng phục" thì chắc chắn cô sẽ bị nụ cười rục rờ này lừa gạt.

Hàn Tích cup mắt nhìn bàn tay ở trước mắt, do bệnh nghề nghiệp nên cô khá mẫn cảm, cô có thể nhìn ra được một giọt nước màu trắng đục đọng giữa ngón trỏ và ngón cái, có lẽ là sữa nhưng cũng có thể là một chất lỏng nào đó. Người mắc chứng bệnh hơi thích sạch sẽ như cô chỉ gật đầu một cái xem như lời chào hỏi.

Kỷ Nghiêu quơ quơ tay của mình giữa không trung, cười cười: "Sao? Không nể mặt?" Đôi mắt đào hoa (3) hơi nheo lại, khóe mắt cong vút như muốn bay lên xé tan lớp vỏ đạo mạo.

(3) Mắt đào hoa là khuôn mặt dài, lòng đen lòng trắng thường được phân định rõ ràng, đuôi mắt hơi cong. Đáy mắt long lanh như có nước, sâu thẳm trong suốt, không cười mà ánh mắt vẫn như cười.

Hàn Tích không lên tiếng, những lời nói của anh luôn vượt xa nhận thức của cô về con người bình thường. Khí chất chính trực và vô lại trộn lẫn hoàn hảo trên cùng một người, lại không hề có bất kỳ sự đối lập nào.

Kỷ Nghiêu thu tay về, nửa cười nửa không: "Được! Mối thù của hai ta bắt đầu từ đây, tôi sẽ về kéo thêm 500 anh em..."

Cục trưởng Thái rốt cục không thể nhịn được nữa, ông quát lớn: "Muốn tạo phản à?!"

Kỷ Nghiêu cười cười: "... Mở tiệc tẩy trần cho cô ấy!"

Dáng người anh cao lớn đứng trước mặt cô như bức tường chắn gió, Hàn Tích ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt mình, không

kịp đề phòng suýt chút nữa bị đôi mắt thâm sâu ấy hút vào.

Anh cong môi, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được: "Có rất nhiều sao trong mắt tôi, có muốn lấy không?"

Câu này của anh như ma chú, dường như trong đôi mắt ấy cô thực sự có thể nhìn thấy sao trời.

Anh rất biết dẫn dụ người khác, cũng là một cao thủ trong đàm phán và thẩm vấn.

Hàn Tích chấn chỉnh tinh thần, duy trì nét bất biến trên gương mặt, hơi tách anh ra, lách vào phòng làm việc Cục trưởng, xoay người đóng cửa, thế giới trở nên yên tĩnh trở lại.

Hàn Tích sau khi báo cáo với Cục trưởng Thái, khi gần ra ngoài cô thoáng nhìn thấy một tấm ảnh trong bìa plastic.

Bức ảnh là một cô gái nằm lạnh lẽo trên nền xi măng, màu máu đỏ thẫm chảy đầy trên nền đất, sắc mặt cô ta trắng bệch, đường viền môi đỏ đậm càng khiến cô ta mang một nét đẹp thê lương đến quỷ dị.

Đột nhiên Hàn Tích nhớ đến cô gái hay tặng bánh bích quy cho cô, nụ cười còn sáng hơn ánh trời chiều.

Một người như vậy làm sao có thể tự sát?

-

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Nghiêu: Có rất nhiều sao trong mắt tôi, có muốn lấy không?

Hàn Tích: Được, vậy thì móc ra ngâm trong dung dịch formalin làm tiêu bản.

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 2: Trời Cao Trong Xanh, Đội Trưởng Kỷ Bận Rộn Đi Xem Mắt

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 3: Cảnh Hoa Duy Nhất Của Cục Công An

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Sáng hôm sau sau khi Hàn Tích làm xong công tác nghiệm thi, cô nhận được một bó hồng đỏ.

Cô ôm bó hoa đi thẳng đến văn phòng trình sát hình sự.

Kỷ Nghiêu đang chuẩn bị triệu tập mọi người họp phân tích vụ án, lúc ra đến cửa không ngờ chạm phải một khuôn mặt xinh đẹp.

Hàn Tích bình thường chỉ mặc trang phục trắng, đen, xám, hoặc là đồng phục pháp y, ít ra mỗi lần Kỷ Nghiêu gặp cô đều là như vậy, rất lạnh lùng.

Lúc này được bó hoa lớn tô điểm, cô không còn là vị tiên nữ ngồi một mình trong bình pha lê mà là tiên nữ không trông rõ được khuôn

mặt.

Kỷ Nghiêu nghĩ, cô rất thích hợp với màu đỏ, đặc biệt là màu đỏ tươi, sắc màu dành riêng cho những cô nàng nhiệt tình. Anh nhìn vào mắt cô, tựa như muốn tìm ra đầu mối nào đó từ trong đáy mắt trong sâu không thấy đáy kia.

Hàn Tích đẩy bó hoa vào lồng ngực Kỷ Nghiêu, ngay cả một câu từ chối cũng không có, lập tức xoay người bỏ đi, nhanh chóng và dứt khoát.

Trên thực tế, bầu không khí lúc đó có phần lúng túng, không phải là Kỷ Nghiêu mà thuộc về Hàn Tích.

Từ khi vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự này gia nhập Cục cảnh sát bắt đầu có một truyền thống bắt thành văn, mỗi một nữ cảnh sát mới đến sẽ nhận được một bó hoa hồng vào ngày hôm sau.

Dựa theo lý luận của quý ông giai cấp tư sản chính là mỗi một phụ nữ khi đồng ý tiến vào hệ thống cảnh sát đều là anh hùng, những người phụ nữ ấy rất đáng giá.

Chu Ly đứng gần nhất liếc nhìn tám thiệp gắn trên bó hồng, phía trên có ghi: Một cành hoa Cục cảnh sát thành phố.

Chuyện này khó trách người ta hiểu lầm, trước đây khi bọn họ nhận được hoa đều được ghi: Cục cảnh sát thành phố Nam Tuyền.

Người đàn ông tự nhận là một cành hoa của cảnh cục này thật sự dễ khiến người ta hiểu lầm.

Kỷ Nghiêu ấn bó hồng vào ngực Chu Ly, "Vị đồng nghiệp mới của chúng ta tuy có hơi lạnh lùng nhưng có đôi mắt rất tốt."

Mọi người: "Vì có đôi mắt tốt nên từ chối lão đại, là thật sao?"

Kỷ Nghiêu đút hai tay vào túi quần, hất cằm: "Cục cảnh sát thành phố rất lớn, tính luôn tòa bên kia có tổng cộng 38 tầng lầu, ít nhất có bảy tám trăm người. Vậy mà cô ấy không cần suy nghĩ nhiều liền cho rằng tôi chính là "cành hoa trong cảnh cục", không phải tinh mắt thì là gì?"

Triệu Tĩnh Tĩnh thẳng thắn vạch trần: "Đó là vì không ai cột nhà hơn cậu, đâu cần phải suy nghĩ nhiều, nghe mùi tự tìm đến."

Tập thể gật đầu, biểu thị tán thành.

Đùa thì đùa nhưng một khi bắt tay vào việc ai nấy đều rất chăm chỉ, thi thể trong phòng pháp y còn đang đợi bọn họ tìm lại công đạo.

Kỷ Nghiêu đi về phía phòng họp nhỏ, vừa đi vừa nói: "Tóc dính trên cúc áo của nạn nhân xét nghiệm xong chưa?"

Triệu Tĩnh Tĩnh báo cáo: "Pháp y đang tiến hành kiểm nghiệm, sẽ nhanh chóng có được kết quả thôi."

Kỷ Nghiêu gật đầu, hỏi tiếp: "Chu Mỹ Nhân*, về phía người nhà nạn nhân như thế nào?"

(Tử Đằng: Tên chị này là Chu Ly, lúc đầu edit mình muốn thuần Việt nên gợi ý chị Queenie để là người đẹp Chu nhưng sau thấy tên QQ của chị này là Chu mỹ nhân chính là Chu Ly nên giờ mình sẽ sửa là Chu Mỹ Nhân luôn!)

Chu Ly: "Con trai của nạn nhân, Chu Lâm, là người cuối cùng gặp ông ta. Theo như anh ta khai báo, tối hôm qua sau khi ăn cơm với bố mình xong, tầm hơn bảy giờ là rời đi."

Rồi nói tiếp: "Tên hung thủ này bố trí hiện trường án mạng như giết cá nấu canh, rút cục tâm lý của hắn như thế nào?"

Nạn nhân hoàn toàn trần truồng, giống như cá bị cạo sạch vảy, bụng bị cắt ra, móc hết nội tạng, giống như người ta làm cá. Nước trong bồn tắm có đậu hũ và gia vị, không phải để nấu canh cá còn là gì.

Đến phòng họp, Kỹ Nghiêu viết tên nạn nhân lên bảng trắng, tập hợp những dữ liệu thông tin cơ bản.

"Nạn nhân tên Chu Thông, 62 tuổi, đã về hưu, li dị, sống một mình. Thời gian tử vong từ 8h30 đến 9 giờ tối hôm qua. Nguyên nhân tử vong là nghẹt thở, hung khí là dây lưng của nạn nhân, đã được tìm thấy ở hiện trường."

Triệu Tĩnh Tĩnh phát mấy tấm hình chụp tại hiện trường trên màn chiếu, "Khoa pháp chứng căn cứ dấu chân leo tường ngoài sân thượng đã đưa ra phân tích và phán đoán nghi phạm cao khoảng 1m60."

"Bụng nạn nhân bị xẻ ra, nhìn vết cắt cho thấy hung thủ có hiểu biết về giải phẫu, nghề nghiệp có thể là bác sĩ, thú y." Kỹ Nghiêu dừng lại một chút: "Hoặc là pháp y."

Trương Tường nhỏ giọng: "Pháp y à, không thể nào!"

Triệu Tĩnh Tĩnh là người cản trở nhất: "Không bài trừ bất kỳ độ khả thi nào, thậm chí chưa chắc hung thủ đã làm ba nghề này, nhưng sự hiểu biết của hung thủ về giải phẫu là sự thật." Nếu không sẽ không thể có đường dao một cách chính xác và lưu loát đến vậy.

Kỷ Nghiêu xoay người, viết trên bảng trắng những từ then chốt: Lệ Trúc Uyển, hiểu giải phẫu, tóc dài, cao 1m6.

Trong đầu Triệu Tĩnh Tĩnh đột nhiên hiện ra khuôn mặt xinh đẹp và bình tĩnh như nước, đó chính là pháp y mới đến, Hàn Tích. Anh ấy há miệng, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Trước khi có những chứng cứ then chốt, có thể xuất hiện những nghi ngờ hợp lý nhưng không được phép kết luận bừa bãi.

Nếu như hung thủ là Hàn Tích, vụ án này do cô phụ trách pháp y chính, muốn tiêu hủy một ít chứng cứ hoặc bóp méo số liệu để như ăn cháo. Dễ dàng cho thấy đây là trở ngại chính trong công tác phá án, nhất định phải lập tức hành động.

Thân là một đội phó, anh ấy có thể nhìn ra được điểm này thì tên yêu quái như Kỷ Nghiêu làm sao không biết.

Bọn họ gia nhập Cục cảnh sát cùng thời điểm, từ chức vị thấp nhất đi lên, vào sinh ra tử, cùng nhau phá nhiều vụ án quan trọng. Không giống với tính tình bảo thủ và trầm ổn của Triệu Tĩnh Tĩnh, Kỷ Nghiêu khá linh hoạt trong phá án, có cách thức riêng của mình. Và nhiều lần chứng minh phương thức của anh hầu hết là chính xác.

Đúng lúc này điện thoại của Triệu Tĩnh Tĩnh vang lên, anh ấy nhận điện thoại xong liền nói: "Đội trưởng Kỷ, tóc vương trên cúc áo của nạn nhân đã có kết quả xét nghiệm, tôi qua đó lấy tư liệu."

Kỷ Nghiêu bỏ bút xuống: "Để tôi đi lấy!"

Từ lâu ba lên lâu bốn, anh không đi thang máy mà chọn thang bộ, đại não vẫn đang không ngừng hoạt động, nét mặt không giống

ngày thường. Vừa đến phòng pháp y, anh điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười, gõ cửa một tiếng.

Kỷ Nghiêu vào phòng pháp y: "Tiểu Chu, hôm nay cô mặc rất đẹp, giày mua ở đâu vậy, để mai một tôi mua tặng bạn gái tương lai một đôi."

Vị đội trưởng đội trinh sát hình sự này rất được phái nữ trong Cục cảnh sát yêu thích, dù sao cũng đâu ai từ chối lời khen. Trợ lý pháp y, Chu Hàm, được khen đến nở cả mũi, cô ấy đẩy gọng kính đen hàng hiệu, cười cười: "Đội trưởng Kỷ tự mình đến lấy tư liệu sao, ở chỗ của chị Tích."

Nói xong cô ấy đi vào phòng xét nghiệm, xem ra rất bận.

Kỷ Nghiêu đi về phía trước, kéo chiếc ghế xoay, ngồi xuống bên cạnh Hàn Tích đang đánh máy, xoay ghế hai vòng, "Lại gặp mặt, thật đúng là hữu duyên."

Hàn Tích liếc mắt nhìn anh, lấy một tập văn kiện trong ngăn kéo, mở ra kiểm tra một chút rồi đẩy về phía Kỷ Nghiêu.

Kỷ Nghiêu tựa người vào lưng ghế, nhìn tư liệu trên bàn, lại đưa mắt sang cánh tay trắng nõn đang gõ phím kia, giọng lười nhác: "Ăn trưa chưa?"

Hàn Tích không buồn ngẩng đầu, "Chưa!"

Anh không hề cảm thấy xấu hổ, cười cười: "Pháp y Hàn thích ăn cá không? Canh cá ở căn tin cảnh cục cũng không tệ lắm."

Hàn Tích không trả lời, dùng ngón tay chỉ chỉ túi giấy trên bàn, ra hiệu anh mau mau cầm lấy tư liệu.

Kỷ Nghiêu rất hứng thú: "Không thích ăn cá vậy cô thích ăn cái gì? À... tôi chỉ muốn hiểu cô hơn một chút thôi."

Người này hình như đã quên nửa tiếng trước anh vừa mới bị người ta trả lại bó hoa.

Hàn Tích tắt máy tính, bỏ thẻ làm việc xuống bàn, đứng lên: "Chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo."

Kỷ Nghiêu há hốc mồm kinh ngạc: "Chỉ một bữa trưa, không cần long trọng như thế."

Hàn Tích đi vào phòng thay quần áo, cởi áo blouse trắng trên người, thay quần áo của mình rồi bước ra: "Đi thôi."

Kỷ Nghiêu cầm túi giấy đựng tư liệu, đứng lên, vừa đi vừa nói: "Muốn đi ăn ở đâu?"

Hàn Tích: "Phòng thẩm vấn." Ngữ điệu nhẹ nhàng, không lấp bắp, cho dù thân phận đang chuyển biến từ một pháp y thành một kẻ tình nghi.

Khi Kỷ Nghiêu tự mình đến đây, mỗi một câu nói anh nói với cô, cô đều hiểu anh đang thăm dò mình.

Đối với chuyện này cô không hề có ý kiến. Cảnh sát phá án chính là như vậy, không buông tha bất kỳ manh mối nào. Huống chi, báo cáo DNA trong tư liệu ghi rõ tóc vướng trên cúc áo của nạn nhân chính là...

Tóc của cô.

Đối với sự phối hợp bình tĩnh của Hàn Tích, "cành hoa" vừa mặt dày vừa miệng lưỡi của Cục cảnh sát đột nhiên không thể nói nên lời. Sau ba giây thỉnh lặng hiếm có: "Chờ đến khi thoát khỏi hiềm nghi, tôi chịu thiệt một chút, lấy thân báo đáp cho cô được không?"

Hàn Tích xoay lại, nghiêm túc kiến nghị: "Không cần. Tôi không kết hôn, đừng lãng phí thời gian vì tôi." Nói xong cô lách người vào cầu thang, đi về hướng phòng thẩm vấn ở lầu ba.

Thật ra, cô chưa nói hết ý của mình, từng người đàn ông tiếp cận cô cuối cùng đều không có kết quả tốt, có người mất cánh tay, có người mất chân, cũng có người đã chết. Cô không muốn nhìn thấy người vô tội bị liên lụy nên tình nguyện núp mình trong thân xác lạnh lùng này, cả đời cô độc. Khi già đi, thiêu đốt hết, nghĩa vụ làm người cũng đã tận.

Cả đời Kỷ Nghiêu không bao giờ tin chuyện không hết hôn vì lý do quỷ thần nào đó, tất cả đều chỉ muốn từ chối người ta thôi sao. Kết hôn có gì không tốt, hai người gắn bó bên nhau, cùng nhau san sẻ vui buồn, tâm ý tương thông. Tối đến ngủ chung một giường, cùng nhau làm chuyện "sung sướng", tốt đẹp đến dường nào.

Anh liếc mắt nhìn người phụ nữ đang bước xuống lầu, cô mặc một chiếc váy màu trắng, lộ ra mắt cá chân trắng mịn, đôi chân ấy nếu đi giày cao gót nhất định sẽ rất đẹp, màu đen hay màu đỏ đều rất hợp với cô.

Hàn Tích xưa nay không đi giày cao gót. Một mặt là do nghề nghiệp, pháp y thường phải đến hiện trường, vượt núi băng đèo là chuyện bình thường, đi giày cao gót chỉ làm vướng bận đến công việc. Mặt khác, mu bàn chân phải của cô có một vết bỏng khi còn

bé, cất giấu vết thương này trong giày, tựa như có thể che giấu những bi thương trong ký ức.

Triệu Tĩnh Tĩnh từ phòng họp đi ra, gặp được Kỷ Nghiêu và Hàn Tích, đang muốn lên tiếng lập tức thấy Kỷ Nghiêu vung vung tập văn kiện trong tay: "Đến phòng thẩm vấn."

Triệu Tĩnh Tĩnh liếc nhìn Hàn Tích một chút, nhanh chóng hiểu ra. Anh ấy gọi ngay cho Cục trưởng Thái. Cục trưởng Thái nhanh chóng đến nơi. Nghi phạm là một pháp y, đây không phải là việc nhỏ.

Triệu Tĩnh Tĩnh đứng trước tấm kính phòng quan sát, trông thấy Cục trưởng Thái, anh ấy đứng thẳng: "Chào Cục trưởng Thái!"

Ông nghe Triệu Tĩnh Tĩnh báo cáo xong nhìn qua tấm kính, vẻ mặt hiền lành đã được thay thế bằng nét nghiêm nghị. Thế nhưng đến khi ông nhìn được cảnh tượng trong phòng thẩm vấn thì sắc mặt không thể dùng hai từ nghiêm túc để hình dung, mà đó chính là biểu hiện kích động muốn mắng người.

Triệu Tĩnh Tĩnh hiểu, khi Cục trưởng Thái và đội trưởng Kỷ ở chung đều như vậy, cảm xúc mãnh liệt bắn tứ phía.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn theo ánh mắt của Cục trưởng Thái, ngay cả một người tốt tính như anh ấy cũng muốn lên tiếng mắng người.

Cảnh tượng vị đại đội trưởng ngồi một cách lười biếng, nửa người nhào qua phía bên kia, đôi mắt gian tà, không hề theo quy tắc: "Người đẹp, cười một cái đi."

Trợ lý ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn Kỷ Nghiêu, như muốn hỏi câu này có nên ghi vào không.

Chu Ly đứng trước camera, nhét bánh snack khoai tây vào miệng, nhìn màn hình không chớp mắt, kẻ tình nghi xinh đẹp lạnh lùng và đội trưởng đội hình sự với phong cách cọt nhả, quả là một thước phim trình sát đất giá.

Triệu Tĩnh Tĩnh không còn cách nào khác đành nhắm mắt giải thích với Cục trưởng Thái: "Cục trưởng Thái, Cục trưởng cũng biết quá trình thẩm vấn cũng giống như màn so tài đấu trí. Có nhiều lúc cảnh sát hình sự cần lợi dụng rất nhiều thủ đoạn và phương thức, đánh tan phòng tuyến trong lòng nghi phạm, ép đối phương phải lộ ra sơ sót. Chiêu này của đội trưởng, chiêu này..."

Nhưng trong nội tâm của đội phó Triệu hiện tại chính là: Xin lỗi, tôi không biết ngụy biện bằng từ nào nữa rồi!

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 4: Thẩm Vấn

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 5: Đội Trưởng Kỷ Ngây Thơ Vô Tội

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 6: Đã Đến Rồi!

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 7: Chúc Anh Và Cô Hàn Hạnh Phúc

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 8: Nhận Lỗi

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 9: Động Một Chút Là Phát Lì Xi

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 10: Che Ô Trong Mưa

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 11: Tôi Trong Mắt Cô, Rất Soái!

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 12: Giống Như Ngọn Lửa

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 13: "Có Thiếu Chú Rể Không?"

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 14: Cô Nàng Nước Chanh

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 15: Sự Âm Áp Giữa Người Với Người

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 16: Ở Một Đêm Trên Núi

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 17: Phá Xong Án, Muốn Cưới Vợ Liền

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 18.1: Em Sợ Cái Gì, Hả?

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 18.2: Em Sợ Cái Gì, Hả?

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 24

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 25

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 26

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xồm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 29

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cụu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 33

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 35

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 39

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 40

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 42

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 47 (1)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cụ pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 47.2

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cụu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 48.1

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 48.2

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 51:

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 56

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 57

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 58

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 59

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 60: Hãy Sắp Xếp Đi A!

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 61: "Đưa Tay Cho Anh!"

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 62: Mù Quáng

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 63: Trong Thang Máy

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 64: Tạ Tiểu Thanh Bị Bại Lộ

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 65: Kiểm Nén

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xồm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 66: Nhận Mẹ Con

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 67: Chính Nhân Quân Tử

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 68: Xác Định Quan Hệ

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cắt cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 69: Gọi 'Anh Ơi' Đi

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 70: Lưu Cường Sơn Sa Lưới

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 71: Siêu Ngọt

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 72: Các Hung Thủ Sát Hại Cảnh Sát Trần

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 73: Bao Giờ Dì Cả Đi?

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 74: Tụ Tập

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mẹ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 75: Anh Ấy Phải Là Một Người Hùng (1)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 75.2: Anh Ấy Phải Là Một Người Anh Hùng (2)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 76: Cuộc Sống Bình Yên, An Toàn Và Giàu Sang (1)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 76.2: Cuộc Sống Bình Yên, An Toàn Và Giàu Sang (2)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 77: Anh Không Nhịn Được

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 78: Giờ Phút Này, Chết Cũng Đáng Giá

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 79: Mất Tích Thần Bí

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 80: "Thiếu Một Đầu Móng Tay Cũng Đừng Trở Lại Nữa!"

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 81.1: Hoàn Chính Văn

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 81.2: Hoàn Chính Văn

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 81.3: Hoàn Chính Văn (Hết)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại 1

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "... " Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại 2

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 84: Phiên Ngoại 3

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 85.1: Phiên Ngoại 4 (1)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 85.2: Phiên Ngoại 4 (2)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 85.3: Phiên Ngoại 4 (3)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 86.1: Phiên Ngoại 5

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 86.2: Phiên Ngoại 5

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cất di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cật cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 6 (1)

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chót nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xồm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 87.2: Ngoại Truyện 6

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gạt đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trăng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khế đóng đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...

TRÂN QUÝ EM NHƯ MẠNG

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 88: Phiên Ngoại 7

Editor: Queenie

Mọi người muốn re-up truyện vui lòng hỏi mình một tiếng! Đây là yêu cầu duy nhất và cũng là chính đáng của một editor phải không ạ???

Hãy ủng hộ Tử Quỳnh uyển bằng cách thả sao nhé! Mọi người cho vài dòng comment ủng hộ tinh thần càng tốt ạ!

Xin cảm ơn cả nhà!

(人'3') (人'3') (人'3')

Đám nam thanh niên trong đội hình sự như hít phải lá đu đủ, một tốp chuồn ra ngoài, được một lúc trở lại; đến tốp khác biến mất, rồi quay về, cứ như vậy tuần tự từng nhóm từng nhóm đi đi về về.

Đội trưởng Kỷ Nghiêu nhận ra được sự bất thường, ngẩng đầu khỏi xấp tài liệu đang xem, cầm viên phấn ném ra cửa, mở miệng: "Người đẹp Chu, đi đâu?"

Chu Ly sờ sờ đầu, quay đầu cười gượng: "Báo cáo lão đại, em qua phòng pháp y lấy tư liệu."

Nói xong cô ấy chạy nhanh như một làn khói, lòng bàn chân như lướt gió không thể bắt được.

Một tập tư liệu đi năm lần bảy lượt vẫn chưa cầm về.

Một nhóm khác lại đứng lên, chạy theo ra ngoài: "Lão đại, em chạy đi giúp em ấy." Dứt lời, cũng chạy mất. Tiếp theo thêm mấy người nữa, cả văn phòng vắng đi một nửa.

Náo loạn gần cả buổi rốt cục cũng dừng lại. Phần kết của buổi sáng ấy, Chu Ly đại diện nhóm nhiều chuyện trong đội hình sự mở một cuộc họp nhỏ.

"Lâu lắm rồi mới xuất hiện một người đẹp như vậy, nhìn lạnh lùng, có vẻ không nhiệt tình lắm đâu."

"Hình như là nữ pháp y duy nhất của Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, không biết trình độ thế nào, hay chỉ là bình hoa."

...

Hàn Tích đến trước cửa phòng trinh sát hình sự gõ cửa, thanh âm trầm ấm: "Xin hỏi đội trưởng Kỷ có ở đây không?"

Toàn bộ văn phòng nhất thời im lặng, không một ai nói chuyện, chỉ sợ âm thanh của mình sẽ phá nát bầu khí trước mắt.

Vị pháp y mới đến này không giống như những người phụ nữ bình thường khác, cô yên lặng đứng ở cửa, không giống người phàm, da dẻ trắng mịn quá mức, như một tiên nữ ngồi trong chiếc bình pha lê trong suốt, đậm một nét nhất sẽ nát tan.

Kỷ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn cô: "Mời ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đều là người một nhà."

Ba chữ "người một nhà" vang lên lập tức kéo tiên nữ trong chiếc bình pha lê từ chín tầng mây xuống nhân gian hồng trần.

Hàn Tích liếc anh một cái, sau đó tầm mắt nhìn sang hướng khác, dừng ở một cảnh viên mặc cảnh phục.

Đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh đứng lên giải thích: "Không phải tôi!"

Cảnh phục trên người Triệu Tĩnh Tĩnh luôn thẳng nếp, chỉnh tề, khí chất trầm ổn, đáng tin. Không biết anh ấy bị nhận làm bao nhiêu lần, vì ít ra trông anh giống đội trưởng hơn hơn vị đội trưởng hồ ly chính gốc kia.

Kỷ Nghiêu nhướn mày: "Là tôi!"

Hàn Tích đi tới: "Đội trưởng Kỷ, chào anh! Tôi là Hàn Tích, pháp y mới tới. Tôi muốn đến lấy tài liệu liên quan đến vụ án nhảy lầu ở tiểu khu Lệ Trúc Uyển vào thứ tư tuần trước." Bộ dạng của cô đến là để làm việc công, không phải việc cá nhân, tựa như tình huống xuất hiện trước cửa phòng Cục trưởng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu nhìn cô đầy hứng thú, hoài nghi nếu không phải người này mắc chứng bệnh hay quên thì chính là quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không thể khiến người đối diện tức giận.

Anh dứt tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đôi mắt hoa đào nhìn cô: "Không cho!"

Hàn Tích không ngờ lại đụng phải một người ngang ngược như vậy nhưng do không quen cãi cọ với người khác nên gương mặt cô bỗng chốc đỏ au. Cảm nhận được nét biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt cô, toàn thân Kỷ Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác khoan khoái khó tả.

Triệu Tĩnh Tĩnh nhìn Kỷ Nghiêu, rút một tập văn kiện đưa cho Hàn Tích: "Lão Hình cựu pháp y đã nghiệm thi, kết luận tự sát. Lan can ở tầng thượng cũng không có dấu vết bị tháo lỏng."

Hàn Tích tiếp nhận tư liệu, gật đầu nói cảm ơn, tiện tay lật xem vài tấm ảnh chụp hiện trường, khẽ nhíu mày: "Tôi có thể đem về xem không?"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Dĩ nhiên là được. Sao vậy, có điểm nghi ngờ à?"

Hàn Tích trầm tư: "Cũng không hẳn nhưng chờ tôi coi qua một chút." Sau đó giọng cô vô cùng nghiêm túc: "Cảm ơn anh!" Nói xong cô cầm tài liệu rời đi.

Toàn bộ quá trình không hề để ý đến đội trưởng Kỷ Nghiêu. Anh bày ra nét mặt quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lấy đức báo oán, rút điện thoại đặt chín mươi chín đóa hoa hồng, ngày mai giao đến phòng pháp y.

Tan việc, Kỷ Nghiêu khẽ ngậm nga, lắc chìa khóa trong tay ra khỏi cổng lớn Cục Cảnh Sát, vừa tính mở cửa xe liền nghe thấy giọng của Cục trưởng Thái: "Lần sau không cho lái xe sang đến sở làm, đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Nghiêu quay đầu lại: "Ngày hôm nay tình huống đặc biệt, ra mắt!"

Cục trưởng Thái thiết diện vô tư: "Chiếc xe này của cậu ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Cảnh Sát, tính vào đánh giá cuối năm."

Kỷ Nghiêu: "...". Đây là chiếc xe rẻ nhất trong dàn xe nhà anh rồi, chưa đầy hai trăm ngàn tệ.

Bên cạnh có mấy đồng nghiệp tan ca không lấy làm lạ, họ lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Kỷ lại bận bịu ra mắt rồi!"

"Đội trưởng Kỷ, mã đáo thành công."

"Cố lên đội trưởng Kỷ, chờ ăn kẹo cưới nha!"

...

Tính từ lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát năm hai mươi tuổi cho đến hiện tại, năm năm, một năm 365 ngày, có năm 366 ngày, nếu không phải đi coi mắt thì chính là làm nhiệm vụ. Chỉ có bận bịu án kiện mới có thể thư thả một chút.

Kỷ Nghiêu dừng xe, mở di động, mẹ anh nhắn tin: Con trai yêu, cố lên, nếu không sẽ phải về nhà kế thừa gia sản. Cố lên, cố lên, mẹ yêu con.

Kỷ Nghiêu không nhắn tin trả lời, cắt di động vào áo khoác gió, đi vào nhà hàng do chính mình bỏ tiền đầu tư.

Quản lý vội vàng ra chào đón, hơi khom lưng, nét mặt tươi cười: "Tiểu Kỷ tổng, anh đến rồi."

Kỷ Nghiêu gật đầu.

Ngày hôm nay đối tượng hẹn hò của anh là thiên kim của một công ty nào đó do bà con xa của người mợ họ giới thiệu.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu, trông thấy Kỷ Nghiêu cô ta nở nụ cười ngọt ngào, xem ra khá hài lòng với dáng

về của Kỷ Nghiêu.

Anh ngồi xuống, tiện tay rút một đóa hồng trong bình trên bàn: "Hoa tươi xứng mỹ nhân." Nụ cười lễ độ và lịch thiệp, không thể hiện bất kỳ sự tùy tiện nào.

Anh không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho người phụ nữ trước mặt, là lời khen nhưng phần nhiều đó là thể hiện sự tôn trọng. Anh trưởng thành trong một môi trường giáo dục chính là như vậy. Nói đơn giản chính là diễn xuất tài ba của giai cấp tư sản. Đương nhiên, đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, lại phải dùng thủ đoạn khác.

Căn cứ quy trình xem mắt, hai người sẽ hàn huyên vài câu, nói về sở thích của đối phương, sau đó sẽ hỏi đến vấn đề máu chốt nhất.

Nhà gái: "Tại sao anh muốn làm cảnh sát?"

Kỷ Nghiêu mỗi lần trả lời câu hỏi này đều rất kiên nhẫn: "Lúc nhỏ thường bị bắt cóc, cảm thấy bọn cướp sợ cảnh sát nhất, vì cân nhắc an toàn của bản thân nên ghi danh vào trường cảnh sát."

Câu trả lời này của Kỷ Nghiêu không phải là thật. Khi một người khoác lên mình bộ cảnh phục, đứng tuyên thệ dưới quốc kỳ, sẽ đột nhiên nảy sinh cảm xúc tự hào và tràn đầy sứ mệnh. Khi họ dốc toàn lực bắt tội phạm, dành công đạo cho người bị hại, cảm giác thành công và tinh thần trọng nghĩa ấy bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Nhà gái: "Tương lai nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể không làm cảnh sát được không?"

Quản lý chịu trách nhiệm rót rượu phục vụ toát mồ hôi, trái tim muốn vỡ nát.

Kỷ Nghiêu cười cười, đôi mắt nồng đậm phong tình nhưng ngữ điệu vô cùng chắc chắn: "Không thể!"

Bình thường đến thời khắc này, vòng ra mắt cơ bản đã kết thúc.

Đúng lúc này, Kỷ Nghiêu nhận được điện thoại: "Đội trưởng Kỷ, tiểu khu Lệ Trúc Uyển phát sinh án mạng, thủ đoạn của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn."

Anh biết nơi này, chính là tiểu khu có một người phụ nữ nhảy lầu tự sát thứ tư tuần trước.

Nửa tiếng sau, Kỷ Nghiêu lái xe vào Lệ Trúc Uyển, anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng "Tiểu khu Bình An" gắn trên tường hòa cùng ánh trắng lạnh lẽo trên cao tựa như muốn tuyên bố một tội ác mà không ai hay biết.

Trong mười năm liên tục nơi đây được bình bầu là tiểu khu an toàn nhất thành phố, đừng nói án mạng mà ngay cả trộm cắp vặt cũng không có, đánh nhau cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Nghiêu dừng xe xong lập tức đến số 18, căn hộ 201.

Hiện trường đã được cảnh sát khu vực rào lại, đứng trước cửa có mấy hàng xóm đứng xem, vừa bàn tán vừa ngoái đầu vào nhìn. Đám người nhát gan, muốn xem nhưng lại không dám nên chỉ dám nhìn qua kẽ tay.

Kỷ Nghiêu đưa thẻ ngành, đeo găng tay, kéo đường cảnh giới lên đi vào hiện trường án mạng.

Anh nhận điện thoại lập tức đến đây, đồng nghiệp trong đội vẫn chưa kịp chạy tới. Ngoài ý muốn chính là đã có người tới trước.

Người ấy tóc buộc đuôi ngựa cao, trên trán không một sợi tóc rối, mặc đồng phục pháp y của Cục Cảnh Sát thành phố, khuôn mặt trầm tĩnh, đang cầm camera chụp ảnh hiện trường.

Việc này vốn dĩ do trợ lý của cô phụ trách, xem ra người trợ lý này vẫn chưa tới.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Nghiêu, "Tôi ở tiểu khu này!" Không hề có bất kỳ từ ngữ dư thừa nào.

Kỷ Nghiêu gật đầu bắt đầu xem xét hiện trường.

Nửa sàn phòng khách bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, chỉ cần bước đến cửa một luồng máu tanh nồng nặc, vết máu chưa khô hẳn chứng tỏ thời gian ngộ hại chưa lâu.

Kỷ Nghiêu giẫm lên những khu vực chưa bị thấm máu, vòng sang phía thi thể.

Hàn Tích đặt camera xuống báo cáo: "Nạn nhân là nam giới, độ tuổi từ 60 đến 65, suy đoán thời điểm tử vong từ 7 giờ đến 9 giờ tối ngày 18 tháng 4, nguyên nhân tử vong là nghẹt thở. Dựa vào thi ban cho thấy thi thể chưa từng bị di chuyển, nơi đây chính là hiện trường đầu tiên phát sinh án mạng."

Trước khi giải phẫu thi thể, pháp y chỉ dựa vào kinh nghiệm và kiến thức y học đưa ra những suy đoán chung, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo nghiệm thi.

Tử thi toàn thân trần truồng nằm trong phòng khách, trong bồn tắm lớn có hơn phân nửa nước, đầu hũ, gừng và hành nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bụng bị rạch một đường thật dài. Không có phản ứng đông máu sinh lý, do vậy vết thương này được tạo ra sau khi nạn nhân đã chết, nội tạng bị móc hết ném trong thùng rác ở bếp.

Hàn Tích ngồi chồm hồm xuống, bỏ quần áo của nạn nhân ở trong thùng rác vào túi vật chứng, ánh mắt của cô rơi vào hai sợi tóc màu đen trên cúc áo.

Kỷ Nghiêu cũng ngồi xổm xuống nhìn: "Vật chứng quan trọng, có khả năng là do khi hung thủ giăng co với nạn nhân lưu lại."

Hàn Tích không lên tiếng, cất cẩn thận vào túi vật chứng. Lúc cô đứng dậy, tóc đuôi ngựa khẽ đong đưa, ánh đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng động lòng người. Kỷ Nghiêu nhìn một cái, không lên tiếng.

Đội cảnh sát hình sự và trợ lý pháp y cũng chạy tới.

Coi như cả buổi tối đều ở hiện trường, đội phó Triệu Tĩnh Tĩnh vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đám đông vây coi dĩ nhiên nhận làm người: "Đồng chí lãnh đạo, người này là ai giết, quá thảm!"

Triệu Tĩnh Tĩnh cũng lười giải thích, theo lời đội trưởng sắp xếp công việc: "Trương Tường lấy lời khai người báo án, Chu Ly điều tra các mối quan hệ của nạn nhân. Ngày hôm nay cũng đã trễ, trước tiên hỏi thăm mấy người hàng xóm. Những người còn lại tiếp tục ở hiện trường kiểm tra."

Trương Tường rút trong túi hồ sơ một chiếc bút có gắn cục bông màu hồng, trên cán còn in một nhân vật thiếu nữ Nhật Bản, mang

theo tâm hồn trạch nam otaku (1) đi về hướng người báo án.

(1) Otaku: Otaku là một thuật ngữ tiếng Nhật dùng để ám chỉ những người quá say mê anime (hoạt hình), manga (truyện tranh), hay game, những thứ 2D tới mức kì quái.

Kỷ Nghiêu liếc Chu Ly: "Buổi tối bớt ăn mấy thứ đầy dầu mỡ!" Mùi khoai tây chiên còn nồng hơn mùi máu tanh, rõ ràng là ăn vụng trên xe.

Chu Ly đứng thẳng người, báo cáo: "Lão đại, đây chính là snack khoai tây vị cà chua của Oishi, rất tốt, không chiên."

Kỷ Nghiêu không thèm để ý, quay sang Triệu Tĩnh Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh lại đây."

Triệu Tĩnh Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Tĩnh Tĩnh, quá nữ tính."

Cũng biết anh không bao giờ nghe lọt tai, lần sau sẽ tái phạm.

Kỷ Nghiêu cầm đèn pin, hướng ra phía tường bên ngoài ban công: "Tĩnh Tĩnh, cậu xem ở đây!"

Triệu Tĩnh Tĩnh: "Đã nói đừng gọi tôi là Tĩnh Tĩnh."

Đội trinh sát hình sự giỏi nhất Cục Cảnh Sát Nam Tuyền, cá tính đặc biệt khác hẳn với tất cả mọi người.

Gần cuối buổi Cục trưởng Thái gọi điện thoại cho Kỷ Nghiêu hỏi thăm tình hình vụ án.

Cục trưởng Thái nghe xong chỉ đạo công việc, sau đó ông hỏi thêm câu cuối: "Ngày hôm nay xem mắt thế nào?"

Hàn Tích cầm hộp đựng cụ màu xám bạc từ hành lang đi ra, ánh đèn chiếu lên người cô tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, không giống với vẻ già giận khi phát hiện án mạng. Hiện tại cô giống như một tiên nữ nhỏ đạp lên ánh trăng bước đi, đuôi mắt mang theo phong tình, cảm giác quyến rũ tự nhiên.

Kỷ Nghiêu tựa ở cửa xe, cong môi, trả lời qua điện thoại: "Chẳng ra sao, cháu đợi tổ chức sắp xếp!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng Thái: Tôi nhớ không biết ai nói tốt nhất đừng sắp đặt.

Kỷ Nghiêu: Lúc trước cuồng ngôn, bây giờ tự vả mặt.

Cục trưởng Thái: Tổ chức quyết định, không phải sắp xếp.

Kỷ Nghiêu: ...